

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กลุ่มกฎหมาย สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดสมุทรสงคราม โทร ๐ ๓๔๗๑ ๑๕๗๑ ต่อ ๓๐๕

ที่ สส ๐๐๓๓.๐๑๑/๕๖

วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๖๙

เรื่อง การเผยแพร่ความรู้ทางกฎหมาย เรื่อง การนับระยะเวลาเริ่มต้น - สิ้นสุด กรณีการแจ้งข้อกล่าวหา
ของพนักงานเจ้าหน้าที่ ตามพระราชบัญญัติอาหาร พ.ศ. ๒๕๒๒

เรียน นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดสมุทรสงคราม

๑. เรื่องเดิม

กลุ่มกฎหมาย ได้รับข้อหารือจากกลุ่มงานคุ้มครองผู้บริโภคและเภสัชสาธารณสุข เรื่อง การนับระยะเวลาเริ่มต้น - สิ้นสุด กรณีการแจ้งข้อกล่าวหาของพนักงานเจ้าหน้าที่ ตามพระราชบัญญัติอาหาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ว่าการนับระยะเวลาการแจ้งข้อกล่าวหา ของพนักงานเจ้าหน้าที่ ตามพระราชบัญญัติอาหาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ควรใช้หลักเกณฑ์การนับระยะเวลาของกฎหมายใด ระหว่างหลักเกณฑ์วิธีพิจารณาคดีทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๖๔ วรรคสาม มาใช้บังคับ หรือ หลักกฎหมายทั่วไป ของประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๙๓/๘ มาใช้บังคับแทน ขอให้กลุ่มกฎหมายดำเนินการศึกษาวิเคราะห์ข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นประโยชน์ในการปฏิบัติราชการตามอำนาจหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ต่อไป

๒. ข้อเท็จจริง

กลุ่มกฎหมาย ได้ดำเนินการศึกษาวิเคราะห์ข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง และจัดทำคำตอบในรูปแบบเอกสารพร้อมกฎหมายประกอบ (เอกสารแนบ)

๓. ข้อพิจารณา

กลุ่มกฎหมาย พิจารณาแล้วเห็นว่า เพื่อเป็นประโยชน์ในการปฏิบัติราชการตามอำนาจหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ และตอบสนองต่อตัวชี้วัดการเผยแพร่ความรู้ทางกฎหมายตามหน้าที่ความรับผิดชอบ กลุ่มกฎหมาย สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดสมุทรสงครามซึ่งเป็นไปโดยสอดคล้องกับอำนาจหน้าที่ของนิติกรตามคำสั่งสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขที่ ๑๙๖๗/๒๕๖๗ ลงวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๖๗ เรื่อง กำหนดหน้าที่ของนิติกรสำนักงานสาธารณสุขจังหวัด โรงพยาบาลศูนย์และโรงพยาบาลทั่วไป จึงเห็นควรเผยแพร่ความรู้ทางกฎหมาย เรื่อง การนับระยะเวลาเริ่มต้น - สิ้นสุด กรณีการแจ้งข้อกล่าวหาของพนักงานเจ้าหน้าที่ ตามพระราชบัญญัติอาหาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ในเว็บไซต์ของสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดสมุทรสงครามต่อไป

๔. ข้อเสนอ

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุมัติให้เผยแพร่ข้อมูลดังกล่าวในเว็บไซต์สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดสมุทรสงคราม จะเป็นพระคุณ

อนุมัติ

(นายชาติชาย กิตยานันท์)

นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดสมุทรสงคราม

(นายวีระชัย วงศ์ชัย)

นิติกร

(นางสุพชชา เสวตสมบูรณ์)

นิติกรปฏิบัติการ

การนับระยะเวลาเริ่มต้น - สิ้นสุด กรณีการแจ้งข้อกล่าวหาของพนักงานเจ้าหน้าที่

“การแจ้งข้อกล่าวหา เป็นขั้นตอน และวิธีการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ เป็นการใช้อำนาจของการดำเนินกระบวนการยุติธรรมทางอาญาไม่ใช่เป็นการออกคำสั่งทางปกครอง ที่จะนำหลักเกณฑ์วิธีพิจารณาคดีทางปกครอง พ.ศ.๒๕๓๙ ๖๔ วรรคสาม มาใช้บังคับ ต้องนำหลักเกณฑ์ของหลักกฎหมายทั่วไป คือ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๙๓/๘ มาใช้บังคับแทน (หากมีกรณีเรื่องระยะเวลาเป็นวันหยุดทำการมาเกี่ยวข้อง) ”

๑. ศึกษาจาก กรณี ศาลปกครองสูงสุดยื่นตามศาลปกครองชั้นต้น ที่มีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา (คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ ๙๔๙/๒๕๖๗)

ศาลปกครองสูงสุดท่านพิจารณาแล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติอาหาร พ.ศ. ๒๕๒๒ เป็นกฎหมายที่มุ่งควบคุมคุณภาพอาหาร โดยมีการกำหนดหลักเกณฑ์ในการผลิต หรือนำเข้าผลิตภัณฑ์อาหารรวมตลอดถึงข้อความที่ต้องระบุในฉลากตามมาตรา ๖ (๑๐) ซึ่งผู้ฝ่าฝืนต้องระวางโทษปรับไม่เกิน ๓๐,๐๐๐ บาท ตามมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน อันเป็นบทบัญญัติของกฎหมายที่กำหนดความผิดและโทษในทางอาญา และกำหนดให้เลขอาชிரฯ หรือผู้ได้รับมอบหมายมีอำนาจเปรียบเทียบปรับผู้ที่กระทำความผิดได้ และเมื่อผู้ต้องหาได้ชำระค่าปรับแล้ว คดีอาญาก็เป็นอันเลิกกัน ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

ฉะนั้น การปฏิบัติหน้าที่ของ คณะกรรมการอาหารและยา ตั้งแต่การรับแจ้งความ การตรวจสอบ และการดำเนินการทั้งหลายอื่นใดเกี่ยวกับความผิดที่กล่าวหา ตลอดจนการเปรียบเทียบปรับพระราชบัญญัติอาหาร พ.ศ. ๒๕๒๒ จึงเป็นการใช้อำนาจตามกฎหมายที่มีบทบัญญัติกำหนดความผิดและโทษในทางอาญา ซึ่งเป็นขั้นตอนหนึ่งของการดำเนินกระบวนการยุติธรรมทางอาญา มิใช่การใช้อำนาจทางปกครองหรือการดำเนินกิจการทางปกครอง ที่อยู่ในอำนาจควบคุมตรวจสอบของศาลปกครอง

การที่ผู้ฟ้องคดีฟ้องขอให้จ่ายเงินสินบนนำจับ และเรียกค่าเสียหายจากการที่คณะกรรมการอาหารและยาไม่ดำเนินการเปรียบเทียบปรับผู้กระทำความผิดตามที่ได้มีการแจ้งความนำจับนั้น จึงเป็นการเรียกร้องให้เจ้าหน้าที่ดำเนินการในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา และเรียกร้องค่าเสียหายจากการดำเนินการในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาดังกล่าว

คดีนี้จึงไม่ใช่คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิด หรือความรับผิดชอบอื่นของหน่วยงานทางปกครอง หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ อันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย ที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง ตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

ศาลปกครองสูงสุดยื่นตามศาลปกครองชั้นต้น ที่มีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา (คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ ๙๔๙/๒๕๖๗)

สรุปได้ว่า...แม้การดำเนินการของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามกรณีพิพาทข้างต้น จะมีลักษณะเป็นการใช้อำนาจตามกฎหมาย แต่พระราชบัญญัติอาหาร พ.ศ. ๒๕๒๒ เป็นกฎหมายที่มุ่งควบคุมคุณภาพอาหาร โดยคำนึงถึงความปลอดภัย คุ้มครอง และเป็นธรรมให้กับผู้บริโภคในการซื้อผลิตภัณฑ์อาหาร และใช้เป็นเกณฑ์หลักให้ผู้ผลิตและผู้นำเข้าอาหารนำไปปฏิบัติ ซึ่งผู้ฝ่าฝืนต้องระวางโทษปรับหรือจำคุก อันเป็นบทบัญญัติของกฎหมายที่กำหนดความผิดและโทษในทางอาญา และกำหนดให้

พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจสามารถเปรียบเทียบปรับผู้ที่กระทำความผิดได้โดยเป็นขั้นตอนหนึ่งของการดำเนินกระบวนการยุติธรรมทางอาญา

ดังนั้น ข้อพิพาทด้วยเรื่องไม่จ่ายเงินสินบนนำจับ จากกรณีการเปรียบเทียบปรับผู้กระทำความผิดดังกล่าว จึงอยู่ในอำนาจพิจารณาของศาลยุติธรรม

๒. ตามบทความข้างต้น

เป็นการกล่าวถึงการดำเนินการของเจ้าหน้าที่ คณะกรรมการอาหารและยา ที่เป็นการปฏิบัติงานของ พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติอาหาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ดังนั้น การปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ ตามพระราชบัญญัติอาหาร พ.ศ. ๒๕๒๒ รวมตลอดถึงเจ้าหน้าที่ ตามพระราชบัญญัติอาหาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ในระดับพื้นที่ด้วย ที่เป็นการดำเนินงาน ตั้งแต่การรับแจ้งความ การตรวจสอบ และการดำเนินการทั้งหลายอื่นใดเกี่ยวกับความผิดที่กล่าวหา ตลอดจนการเปรียบเทียบปรับตามพระราชบัญญัติอาหาร พ.ศ. ๒๕๒๒ จึงเป็นการใช้อำนาจตามกฎหมายที่มีบทบัญญัติกำหนดความผิด และโทษในทางอาญา ซึ่งเป็นขั้นตอนหนึ่งของการดำเนินกระบวนการยุติธรรมทางอาญา มิใช่การใช้อำนาจทางปกครองหรือการดำเนินกิจการทางปกครอง ที่อยู่ในอำนาจควบคุมตรวจสอบของศาลปกครองในการใช้อำนาจ ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ วรรคหนึ่ง ๙ (๓) ที่มาจากการใช้หลักเกณฑ์วิธีพิจารณาคดีทางปกครอง พ.ศ.๒๕๓๙

จึงอาจกล่าวได้ว่า การแจ้งข้อกล่าวหา เป็นขั้นตอนและวิธีการดำเนินงานของพนักงานเจ้าหน้าที่ เป็นการใช้อำนาจของการดำเนินกระบวนการยุติธรรมทางอาญา จึงต้องนำหลักเกณฑ์ในคดีอาญามาใช้บังคับ เมื่อคดีอาญาไม่ได้กำหนดหลักเกณฑ์เรื่องใดไว้เฉพาะจึงต้องใช้หลักกฎหมายทั่วไปเทียบเคียงคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๙๒๐/๒๕๕๐ สรุปได้ว่า...กฎหมายอาญาไม่ได้บัญญัติถึงวิธีการกำหนดนับระยะเวลาอายุความคดีอาญาไว้โดยเฉพาะ ดังนั้น การนับระยะเวลาอายุความคดีอาญาจึงอยู่ในบังคับของหลักทั่วไปตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๙๓/๓ วรรคสอง ซึ่งกำหนดมิให้นับวันแรกแห่งระยเวลานั้นรวมเข้าด้วยกัน จึงเริ่มนับอายุความในวันรุ่งขึ้น คดีนี้ธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงินตามเช็คฉบับแรก เมื่อวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๓๙ การนับอายุความต้องเริ่มนับตั้งแต่วันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๓๙ และจะครบกำหนด ๓ เดือน วันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๐ เมื่อโจทก์ฟ้องจำเลยวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๐ ซึ่งเป็นวันครบกำหนดอายุความวันสุดท้าย คดีโจทก์ตามเช็คฉบับแรกจึงไม่ขาดอายุความ

ดังนั้น เมื่อการดำเนินงานของพนักงานเจ้าหน้าที่ ตามพระราชบัญญัติอาหาร พ.ศ. ๒๕๒๒ เป็นการใช้อำนาจตามกฎหมายที่มีบทบัญญัติกำหนดความผิด และโทษในทางอาญา ซึ่งเป็นขั้นตอนหนึ่งของการดำเนินกระบวนการยุติธรรมทางอาญา มิใช่การใช้อำนาจทางปกครองหรือการดำเนินกิจการทางปกครองที่จะใช้หลักเกณฑ์ กฎหมายวิธีพิจารณาคดีทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ มาใช้บังคับได้ กรณีดังกล่าวจึงต้องนำหลักเกณฑ์ของกฎหมายอาญา มาใช้บังคับ ดังนั้น การปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ ตามพระราชบัญญัติอาหาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ที่มีการดำเนินคดีเกี่ยวกับความผิดอาญา (ปรับ) ที่จะลงโทษกับผู้ประกอบการ/ชาวบ้าน ต้องเป็นไปตามกระบวนการทางอาญา ซึ่งการพิจารณาแจ้งข้อกล่าวหาตามความผิดของ พระราชบัญญัติอาหาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ที่มีความผิดและโทษทางอาญา (ปรับ)

ที่มีเรื่องระยะเวลาเข้ามาเกี่ยวข้องสำหรับกฎหมายอาญา ไม่ได้บัญญัติถึงวิธีการกำหนดการครบ ระยะเวลาการแจ้งข้อกล่าวหาไว้โดยเฉพาะ หรือเรื่องการครบกำหนดระยะเวลาหากวันสุดท้าย เป็นวันหยุดทำการไว้ การนับระยะเวลาครบกำหนดดังกล่าวจึงอยู่ในบังคับของหลักทั่วไป ตามมาตรา ๑๙๓/๑ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ กรณีจึงต้องนำหลักเกณฑ์ตามประมวล กฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาใช้ กล่าวคือ หากเป็นกรณีที่เอกชน (คนธรรมดา) มีหน้าที่ต้องกระทำการ หากไม่มีกฎหมายหรือคำสั่งของเจ้าหน้าที่กำหนดไว้เป็นอย่างอื่นก็ให้ถือว่าระยะเวลาสิ้นสุดในวันทำงาน ที่ถัดจากวันหยุดนั้น ๆ เป็นวันครบกำหนดระยะเวลาแทนเนื่องจากในวันหยุดย่อมไม่มีเจ้าหน้าที่ อยู่ปฏิบัติงานทำให้เอกชนไม่สามารถติดต่อดำเนินการได้ตามมาตรา ๑๙๓/๘ ที่กำหนดว่า ถ้าวันสุดท้าย ของระยะเวลาเป็นวันหยุดทำการตามประกาศเป็นทางการหรือตามประเพณี ให้นับวันที่เริ่มทำการ ใหม่ต่อจากวันที่หยุดทำการนั้นเป็นวันสุดท้ายของระยะเวลา

อธิบายขยายเพิ่ม จากข้อพึงสังเกต

การนับระยะเวลาในทางกฎหมาย ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ลักษณะ ๕ ได้บัญญัติหลักเกณฑ์การนับระยะเวลาไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑๙๓/๑ การนับระยะเวลาทั้งปวง ให้บังคับตามบทบัญญัติแห่งลักษณะนี้ เว้นแต่จะมี กฎหมาย คำสั่งศาล ระเบียบข้อบังคับ หรือนิติกรรมกำหนดเป็นอย่างอื่น

มาตรา ๑๙๓/๑ เป็นการกำหนดให้ใช้วิธีการตามที่ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บัญญัติไว้ เช่น การนับอายุความ และการนับระยะเวลาอื่นๆ แต่ถ้ามีการกำหนดระยะเวลาไว้ เป็นการเฉพาะ (ตามที่กฎหมายเฉพาะบัญญัติไว้ ก็ใช้กฎหมายเฉพาะตามที่บัญญัติไว้) หรือศาลที่มีคำสั่ง ให้คำนวณระยะเวลาตามหลักเกณฑ์อื่น ก็ให้คำนวณระยะเวลาตามที่กำหนดไว้

๓. อ้างอิงจาก

๓.๑. คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ ๙๔๙/๒๕๖๗

๓.๒. พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

ตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓)

๓.๓. วิธีพิจารณาคดีทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๖๔ วรรคสาม

๓.๔. ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๙๓/๑ และมาตรา ๑๙๓/๘

๓.๕. คำพิพากษาของศาลที่เกี่ยวข้อง (เทียบเคียง กรณีใกล้เคียง การใช้ถึงหลักกฎหมายทั่วไป)

๔. กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

๔.๑ มาตรา ๙ ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งในเรื่องดังต่อไปนี้

(๓) คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดหรือความรับผิดอย่างอื่นของหน่วยงาน ทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย หรือจากกฎ คำสั่งทางปกครอง หรือคำสั่งอื่น หรือจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร

๔.๒ วิธีพิจารณาคดีทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙

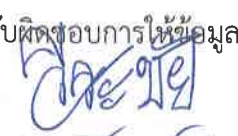

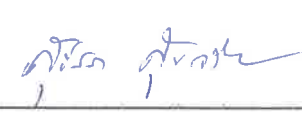

มาตรา ๖๔ วรรคสาม ในกรณีที่บุคคลใดต้องทำการอย่างหนึ่งอย่างใด ภายในระยะเวลาที่กำหนดโดยกฎหมายหรือโดยคำสั่งของเจ้าหน้าที่ ถ้าวันสุดท้ายเป็นวันหยุดทำการ งานสำหรับเจ้าหน้าที่หรือวันหยุดตามประเพณีของบุคคลผู้รับคำสั่ง ให้ถือว่าระยะเวลานั้นสิ้นสุด ในวันทำงานที่ถัดจากวันหยุดนั้น เว้นแต่กฎหมายหรือเจ้าหน้าที่ที่มีคำสั่งจะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น

๔.๓ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๙๓/๑ และมาตรา ๑๙๓/๘

มาตรา ๑๙๓/๑ การนับระยะเวลาทั้งปวง ให้บังคับตามบทบัญญัติแห่งลักษณะนี้ เว้นแต่จะมีกฎหมาย คำสั่งศาล ระเบียบข้อบังคับ หรือนิติกรรมกำหนดเป็นอย่างอื่น

มาตรา ๑๙๓/๘ ถ้าวันสุดท้ายของระยะเวลาเป็นวันหยุดทำการตามประกาศ เป็นทางการหรือตามประเพณี ให้นับวันที่เริ่มทำการใหม่ต่อจากวันที่หยุดทำการนั้นเป็นวันสุดท้ายของระยะเวลา

แบบฟอร์มการขอเผยแพร่ข้อมูลผ่านเว็บไซต์ของสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดสมุทรสงคราม
ตามประกาศสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดสมุทรสงคราม
เรื่อง แนวทางการเผยแพร่ข้อมูลต่อสาธารณะผ่านเว็บไซต์ของหน่วยงาน พ.ศ. ๒๕๖๕
สำหรับหน่วยงานในราชการของสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดสมุทรสงคราม

แบบฟอร์มการขอเผยแพร่ข้อมูลผ่านเว็บไซต์ของสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดสมุทรสงคราม	
ชื่อหน่วยงาน : สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดสมุทรสงคราม	
วัน/เดือน/ปี : ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๖๕	
หัวข้อ : ๑๙๙๒ แผนแม่บทการดูแลสุขภาพผู้สูงอายุและคนพิการ ในเมือง ๓๐๐๐ คน/เมือง (๓๐๐๐ คน/เมือง) - จังหวัดสมุทรสงคราม	
Link ภายนอก : เว็บไซต์สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดสมุทรสงคราม	
หมายเหตุ.....	
.....	
.....	
ผู้รับผิดชอบการให้ข้อมูล (นายณัฐพงษ์ นนทบุรี) ตำแหน่ง : <u>ผู้ช่วยฯ</u> วันที่ : ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๖๕	ผู้อนุมัติรับรอง (นางสุพิชชา เสวตสมบุญ) ตำแหน่ง : <u>นิติกรปฏิบัติการ</u> วันที่ : ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๖๕
บรรณานุกรม 	ผู้รับผิดชอบการนำข้อมูลขึ้นเผยแพร่ ตำแหน่ง : วันที่.....เดือน.....ปี.....